16.07.2019 г. / 10:52:07

Родолюбие

Изповед на една родна учителка: Сложете си камери в къщите, драги родители! Ще видите как...



Аз съм търпелив човек и много обичах професията си. Но като започнах да вдигам кръвно и да колабирам от високите граници, като получих трайна невроза и дори косата ми започна да окапва на нервна почва, като за капак започнах да губя и равновесие и хванах хронично безсъние, в един момент поставих нещата на кантар и реших, че трябва да спасявам себе си.

Сега сме аз и прахосмукачката, и парцала за прах. Това не е работа за човек с две висши, но е някакво спасение.

За да стигна дотук, всеки ден се сблъсквах с ужасяващи гледки в училище. Преподавах на седми клас, деца на 13 години, които трябваше да се държат като деца. Уви. Половината идваха на училище чак третия час, понеже не могли да се събудят. Част от момчетата миришеха на снощен алкохол и бяха неадекватни. Чакаха голямото междучасие и някои надигаха патрончета с водка, други пушеха настървено дрога.

Всеки спор се превръщаше в кавга, а почти всяка кавга после прерастваше в юмручен бой. Биеха се за момичета, момичета се скубеха за момчета, ритаха се за обиди във Фейсбук, а на тази възраст не бива да имат профили в социалната мрежа, заяждаха се в час, подхвърляха си обидни реплики, момчетата носеха ножчета, едно даже беше

домъкнало газов пистолет.

ИСТИНСКИ ЧУДОВИЩА В НЕВИНЕН ОБРАЗ!

На 13 години някои имаха татуировки! На 13 години момичетата идваха с тежък грим, с дълбоки деколтета и панталони с ниски талии, облечени точно като малки проститутки. Момчетата имаха боксове, тежки метални гривни и огърлици под пуловерите …А аз се опитвах на фона на цялото това пращящо от хормони и омраза напрежение да преподавам литература. Да ги науча кои са Вазов, Йовков. Да ги накарам да обикнат красивото в живота.

Глас в пустиня, мисията невъзможна… Докато четях на глас „Епопея на забравените“, те се опипваха под чиновете, или си чатеха по телефоните… Пак повтарям! Съгласна съм с камерите във всяка класна стая. Нека загрижените мамички и татковци да видят какво правят драгоценните им рожби в училище. И как посягат дори на учителите.

Но това не е решение!

Нека за проба 1000 възмутени от образователната система семейства си поставят камери и вкъщи и после да изгледат записаното. Нека видят за какво говорят с децата си, как ги възпитават, как контактуват майката и бащата у дома, какво правят в свободното си време, какви гости им идват, каква музика слушат. Ще ми е любопитно да видя някой говорил ли е с малките за изкуство, за книги, питал ли ги е как се чувстват, имат ли проблеми.

А после да изгледат моментите, когато децата им са сами вкъщи. Какво правят, какво слушат, с кого се събират, какво си говорят по телефона и скайпа и какво. Освен това ми е непонятно кой родител пуска 13-годишното си дете без чанта, но добре гримирано като Лолитка на училище, кой му

позволява да си купува разголени дрехи, кой го пуска с поличка, от която стърчи дупето и блузка разкопчана до кръста, а после реве, че го преследвали педофили? Кой разрешава детето му да ходи с нож в джоба, да се връща в полунощ с разширени зеници, надрусано и пияно?

За мен едно дете не се ражда насилник и агресор. То попива това, което вижда първо вкъщи.

Ще се съгласят ли загрижените родители да им сложат камери? Тогава ще ги призная. Ако заедно с учителите потърсят начин да се справят с проблема. Не да обвиняват училището за всичко, а те да са в ролята на невинните! Тогава нещата могат и да потръгнат.

И българското училище да е място за учене, а не арена на безкрайни битки, а от време на време и на убийства. За мен някой съзнателно иска да унищожи авторитета на българското образование.

И ме боли.

Нищо, че вече съм проста чистачка.

Боли ме за колегите, боли ме за България!“

Таня Савова, бивша учителка, София

buditeli.info © 2017